

דף כב רש"י ד"ה כסוכה ובמבוי דתנן צהו צהדיח בעירובין ומסכת סוכה דפסילי. נראה לעין כל שרש"י מרמז מה בלשוננו זה. הקדים עירובין לסוכה לא כמו שאומר בגמ' כסוכה ובמבוי גם בעירובין לא. הזכיר מסכת עירובין ובסוכה אומר מסכת. ונלע"ד דלכאורה למה אומר הדמיון ובסוכה במבוי יאמר סתם נר של חנוכה כו' פסולה. ע"ז מתרץ אף שזה רק מאמר אמורא רב כהנא בכל זאת פסולה כו' כאלו נאמר במשנה וזה לשונו דתנן צהו צהדיח. עוד קשה למה מקדים סוכה יקדים מבוי ויאמר ימעט במבוי ובסוכה דכך סדרם ג"כ עירובין קודם סוכה בסדר מועד, אך עיין בתוס' ר"פ צמה מדליקין ד"ה אחד כו' הכא מזכיר שאינו פשוט תחלה ורש"י סבר דתני פשוט תחלה עיין במס' סוכה כ'. לכך מרמז רש"י דסוכה פשוט הוא דשם המסכת גופה נקראת סוכה וממילא יודע כל השומע את שם מסכת סוכה ויזכור סוכה שהיא גבוהה כו' התחלתה. חולם עירובין התחלתה מבוי שהיא גבוהה כו' זאת חינו יודע משם עירובין וכיון דסוכה פשוטה לכך תני אותה תחלה, וממילא תני פסולה משום סוכה והגם כי עירובין מוקדם בסדר מועד אך חינו נודעת וזה מרמז בלשוננו עירובין ומסכת סוכה דפסילי. והתוס' דסברי דנקיט חינו פשוט תחלה יקשה א"כ לתני במבוי ובסוכה ולתני ימעט דשייך גבי חנוכה וגבי מבוי לכך מתרץ שהיא מן החורה כי בכל מקום דפריך וחני תרתי אטו חדא הוא בשלשה דברים שוים ולא כן אם דבר אחד מן התורה ועיין בתוס' ד"ה נר חנוכה כו' אי נמי כו' ר"ל אפילו אם תאמר דתרתי דרבנן עדיפא חולם לא ראה להאריך כו' או ראו דתירולס זה כי לפי שחירונו שהיא מה"ת קשה הלא הפשוט לריך למחני בסוף כפי סברתם, אמרו אי נמי כו'.

דף כג ארא אי אמרת הגנה כו'. עיין קושיות התוס' ונלע"ד לתרץ דהכי קאמר אף אם תאמר דהדלקה וגם ההגנה עושה מזה הוה ליה למימר מגביה ומניחה ומדליקה וכיון דלא הזכיר הגנה כלל ש"מ דרק הדלקה בעינן ולא הגנה: ודאיבן לונו כו', הנפקותא אמרתי בשלשה אופנים. אופן א' מלאתי אה"כ בפירוש

עין

מהלצותים. בדרך נחות, כי מרגל צפוני דאינשי לכוות את המשכילים החדשים העוקרים דיני ומנהגי ישראל בשם חזרה לבנה וטעם לזה שמעתי כי הולכים בדרך לבן הארמי שבקש לעקור את הכל ואמרו חז"ל ישראל אם חינו נביאים בני נביאים הם כי בדורנו זה באמטריקא נשיא הארעפארמים אשר הסירו שם ירושלים וזכר תחית המתים מתפלחם דאקטער ווחיים שמו, והם יקראו לאיש ישר הולך בשם לבוע ר"ל חינו חוכו כדבר והגל להם לאמר קן כי מי יקרב סגור לב האיש חמת להראות כי לא כדצריהם הוא. וע"ז איני אומר אף אם כדצריהם שזה לבוע ועושה שלא לשמה מכ"ז טוב הוא מהם שאינם עושים כל עיקר וגם נקל לאיש זה לבא לשמה, וזה רמזו שהלצנים קשים לכבסן יותר מן הלצותים:

דף כ (ע"ב) ולא בחוסן אר"י נעורת של פשתן כו'. והכתיב והיה החסון לנעורת לכאורה מאי מקשה מחסון על חוסן ושמעתי מתרלים דכונת הגמ' אם חוסן נעורת הוא הוה ליה לכתוב בפסוק והיה החסון לחוסן שכן משפט הלשון עפ"י המליצה שיהא לשון נופל על הלשון: אגן שירא פרנדא קרינן ליה ערש"י וחוס' ועיין במהרש"א רביס ראו כן תמהו במהרש"א וזה לשונו ואם דחקו ליטגא דחיצעת חינו כו' האם ע"י דוחק זה יגרום וא"כ"א פרושי קא מפרש מה שסותר לזה שמחק תיובתא דרבין? ושמעתי ממורי ורבי הרב ר' משה יצחק נ"י ר"מ ודיין בעיר פאניוועז הלעת פשוטו ואם תאמר כי המהרש"ל ג"כ סובר דהקושיא הוא לרבין רק מה שמחק תיובתא דרבין לא מפני שהקושיא הוא לחז"ל רק שלא יהי' וא"כ"א בתיובתא ומוחק מפני זה גם תיובתא בתיובתא הלא מלינו סוגיא כו':

דף כא ג' היואל היואל מתחת כו'. פרש"י קורנם גדול של נפחים, לכך כופל בגמ' היואל ויאל ולא די לו לאמר גז שאל כו' וכן הגירסא בגמ' צ"ק ס"ב לאשמעינן בתיבת היואל, ר"ל ממה שדרך ללכת כגון מקורנם גדול. ויאל והזיק חייב אבל אם בדרך מקרה יאל מקורנם קטן פטור. ולזה מרמז רש"י: